

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 191

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở đoạn thứ 116 của Cảm Ứng Thiên:

Thóa lưu tinh, chỉ hồng nghê. Triếp chỉ tam quang, cửu thị nhật nguyệt.

唾流星。指虹霓。輒指三光。久視日月。

Khắc nhổ về phía sao băng, tay chỉ cầu vồng; thường chỉ trở tam quang, nhìn lâu mặt trời, mặt trăng.

Những việc này đều thuộc về bất kính. Nếu như là nói về thiên địa quỷ thần thì khoa học hiện nay họ không thể tiếp nhận. “Sao băng” thì hầu như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, vào đêm trời quang đãng, đây là hiện tượng vật lý vũ trụ. “Cầu vồng”, đây là do hơi nước trong không trung được ánh sáng mặt trời phản chiếu nên tạo ra hiện tượng này. “Tam quang” là chỉ cho mặt trời, mặt trăng và tinh tú. Cho nên tổng kết lại, chúng ta dùng giải thích hợp lý là chẳng qua cổ đức dạy chúng ta tu cung kính, chính là đối với hết thầy người, hết thầy việc, hết thầy vạn vật thường giữ tâm cung kính, đây là nguyên lý dạy học. Có phải như điều trong Đạo giáo nói, đây là do thần Tư Mệnh đang chi phối, giống như khí của âm dương hay không? Đây cũng là một cách nói. Nếu như ưa thích nghiên cứu thì cũng là một học thuyết. Chúng ta nghe họ nói thì cũng có thể nói ra một đạo lý rất là hoàn mỹ, nếu có hứng thú thì có thể đi nghiên cứu. Nếu như không hứng thú đối với điều này thì cũng biết được toàn bộ đại tông chỉ của Đạo giáo chẳng qua là dạy thành, dạy kính mà thôi. Thành kính là tánh đức, thành kính có thể khai phát tự tánh, thành kính đến cực điểm chính là nhà Phật nói đến tam học giới định tuệ, cũng chính là lưu lộ của tự tánh. Tiếp theo là đoạn thứ 117:

Xuân nguyệt liệu lạp.

春月燎獵。

Tháng mùa xuân đốt rừng săn bắt.

“Đốt rừng săn bắt” chính là hiện nay người Indonesia gọi là thiêu cháy, chính là thuộc về loại này, đốt núi rừng. Sự việc này vô cùng tàn nhẫn, vì sao vậy? Những động vật nhỏ trên núi, một con cũng không chạy thoát, mức độ sát thương này còn tàn khốc hơn bất cứ loại chiến tranh nào, cho nên tội báo, Phật nói rất rõ ràng trong kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên, quả báo là ở địa ngục. Sau khi chịu hết tội ở địa ngục, bạn nợ mạng những chúng sanh này thì nợ mạng phải trả mạng, nợ tiền phải trả tiền, một ngọn lửa này thiêu chết biết bao nhiêu động vật, sau này đến khi trả mạng sẽ rất phiền phức. Bạn phải trả trong bao lâu mới trả hết số nợ mạng này? Sự việc này không thể làm, tuyệt đối không được làm. Cho dù là vô ý thì cũng phải gánh trách nhiệm nhân quả này, thế nên ở trong núi rừng dùng lửa thì nhất định phải hết sức cẩn thận. Nếu chúng ta nổi lửa, có rất nhiều nguyên nhân, chúng ta nấu ăn sẽ cần nổi lửa; nếu như ban đêm phải ngủ ngoài trời thì nhất định phải đốt lửa, thú hoang nhìn thấy lửa này thì chúng sẽ tránh đi, cho nên gọi là lửa trại. Thế nhưng khi rời đi thì phải dập tắt đồng lửa này thật sạch sẽ, không để do vô ý mà dẫn đến hỏa hoạn, phải hết sức cẩn thận. Còn có người có thói quen không tốt là hút thuốc, tàn thuốc tùy tiện vứt, nếu như vào thời tiết khô hạn thì cũng có thể dẫn đến hỏa hoạn, dẫn đến cháy rừng, những điều này đều phải hết sức cẩn thận. Trong chú giải nói được rất chi tiết. Hai câu tiếp theo:

Đối bắc ác mạ.

對北惡罵。

Quay về hướng Bắc chửi bới độc địa.

“Hướng Bắc”, phía trước chúng ta đã nói qua, là biểu thị phía trên.

Vô cố sát quy đả xà.

無故殺龜打蛇。

Vô cố đánh giết rắn rùa.

Trong loài động vật thì thọ mạng của rắn và rùa đều rất dài, linh tánh rất cao. Các bạn nghe cư sĩ Tề ở Núi Thiên Mục đã báo cáo với mọi người, họ phóng sanh ba ba, ba ba và rùa là cùng một loài, khi phóng sanh thì chúng hiểu được. Họ đi thuyền để phóng sanh, sau khi thả chúng xong, những con ba ba này bơi một vòng quanh chiếc thuyền, sau đó quay đầu lại nhìn rồi mới rời đi, chúng có linh tánh, chúng rất cảm ơn bạn. Chỉ là chúng không biết ngôn ngữ của loài người, không có sự giao tiếp bằng ngôn ngữ, thế nhưng bạn nhìn thấy biểu cảm của chúng, chúng và con người có gì khác nhau! Nhất định không thể sát sanh, con

người phải thật sự biết yêu người yêu vật, nhất định không được ăn thịt chúng sanh. Tuy nhiên có người cũng hỏi, động vật có sanh mạng, thực vật cũng có sanh mạng, vì sao không ăn động vật mà lại ăn thực vật? Đương nhiên một người nhân từ chân thật thì thực vật cũng không ăn. Thế nhưng chúng ta là phàm phu, chúng ta vẫn chưa đạt đến cảnh giới này, chưa thể rời khỏi việc ăn uống. Trong lục đạo, trời Sắc giới đã rời khỏi rồi, trời Sắc giới không phải ăn uống, chân thật là ngay đến thực vật họ cũng không ăn, chất dinh dưỡng của họ từ đâu mà có vậy? Quý vị thường xem thấy trong kinh nói “thiền duyệt là thức ăn”, dinh dưỡng mà họ có được là từ trong thiền duyệt, không cần đến vật chất từ bên ngoài. Chúng ta ngày nay chưa đạt đến cảnh giới này, không ăn uống thì không thể duy trì sanh mạng này, bởi vậy lựa chọn của chúng ta chẳng qua là bất đắc dĩ, chúng ta nhất định không làm tổn hại chúng sanh. Trong giới kinh, Phật nói với người xuất gia: “Tỳ-kheo thanh tịnh, không giẫm lên cỏ xanh”, cỏ ở đây là thực vật, chúng đang sanh trưởng rất xanh tươi, bạn sao có thể nhẫn tâm giẫm đạp lên chúng? Trừ khi nhất định phải đi qua chỗ này, bởi không có đường đi, vậy điều này có thể được, có khai duyên. Nếu có đường đi thì bạn nhất định phải đi trên con đường ấy, không thể đi giẫm lên cỏ xanh. Điều này là yêu thương bảo vệ thực vật, yêu thương bảo vệ cây cối hoa cỏ, chẳng phải là chuyện bất đắc dĩ thì quyết định không thể làm tổn hại.

Trong giới kinh nói với chúng ta, trước đây người xuất gia ở trong núi, ở trong núi thường phải dựng lều tranh, sử dụng vật liệu tại chỗ, nhất định phải chặt cây. Trước khi chặt cây ba ngày phải tụng kinh, niệm chú, chúc phúc cho cây này, mời thần cây dời nhà, điều này người thông thường rất khó hiểu. Phật ở trong kinh nói với chúng ta, khi cây cao hơn đầu người thì sẽ có thần cây, ngày nay chúng ta nói với người trẻ tuổi thì họ sẽ không tin tưởng. Thế nào gọi là thần cây? Thật ra mà nói là có quỷ thần nương dựa vào cây này, cây này là nhà của họ, họ ở trên cái cây này, nương dựa vào cây cối hoa cỏ, rồi biến thành thần hoa, thần cây. Là loại chúng sanh nào vậy? Là loài đặc biệt thích cây cối hoa cỏ, ưa thích cây cối hoa cỏ, sau khi chết vẫn là ưa thích, vẫn không rời khỏi nên biến thành thần hoa thần cây, linh hồn dựa vào những vật thể này. Chúng ta muốn hủy hoại nơi sinh sống của họ thì họ cũng sanh phiền não, tuy họ sẽ rời đi, thế nhưng họ sẽ sanh phiền não, cho nên trước tiên nhất định phải thông báo cho họ biết, bố trí việc tế lễ, tụng kinh, siêu độ, kết duyên để họ dời nhà đi nơi khác, họ sẽ tìm chọn một cây khác. Những sự việc thế này nhất định không phải mê tín. Chư Phật Bồ-tát, tâm địa các ngài thanh tịnh, tai mắt thông minh, phàm phu chúng ta không

nhìn thấy nhưng các ngài có thể nhìn thấy, chúng ta không thể nghe thấy nhưng các ngài có thể nghe thấy, các ngài dạy chúng ta cách làm như vậy nhất định là có đạo lý, nhất định là có lợi ích đối với chúng ta. Yêu thương bảo vệ hết thấy cây cối hoa cỏ thì đâu có đạo lý không yêu thương bảo vệ động vật cho được!

Cho nên, phạm là việc gì thì chúng ta cũng đều phải lắng lòng mà tư duy, bình lặng mà quan sát, tìm hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh, không thể tùy thuận theo tập khí phiền não của chính mình, nói át đi để giành lẽ phải. Nói động vật là dành cho loài người ăn, sanh ra là để cho con người ăn, con người cũng là động vật, vậy tại sao không ăn? Cha mẹ, anh em, vợ chồng, con gái, con trai của bạn đều là động vật, vậy tại sao bạn không ăn? Nói thế nào cũng nói không thông, thuận túy là thỏa mãn dục vọng tự tư tự lợi của mình, đã tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp, lại còn cho rằng điều đó là có lý. Điều này sai rồi! Người hiểu rõ, người có đạo tâm đều sanh tâm hổ thẹn đối với việc ăn uống. Chúng ta ngày nay đang gặp nạn, bất đắc dĩ, không có cách nào khác, cho nên nhu cầu về ăn uống nên lựa chọn cẩn thận, cố gắng giảm thiểu sự tổn hại đối với con người và loài vật, cố gắng giảm đến mức tối đa, đây là lưu lộ của tâm từ bi. Loài có thọ mạng dài thì càng không thể tổn hại chúng, ở đây đặc biệt nói rõ về rùa và rắn, những loài này đều có thọ mạng rất dài. “*Đốt rừng để săn bắt*”, vì sao lại nói “tháng mùa xuân”, mà không nói mùa hạ, mùa thu, nhất định phải nói về mùa xuân? Mùa xuân là thời kỳ sanh trưởng của vạn vật. Xuân sanh, hạ trưởng, thu thu, đông tàng, đây là mùa mà hết thấy vạn vật đều sanh trưởng, làm sao có thể nhẫn tâm sát hại? Tâm này là tâm rất tàn nhẫn, không có nhân từ, không có tâm yêu thương. Chúng ta đọc giáo huấn của cổ thánh tiên hiền, từ chỗ này thể hội được tâm nhân từ bác ái của các ngài, cũng phải từ chỗ này mà học tập, dưỡng thành thói quen, thói quen nhân từ với người, yêu thương với vật.

Ở đây nói “*khắc nhổ về phía sao băng*”, đây là sự việc rất nhỏ, sự việc cực kỳ nhỏ nhất. Hiện nay là xã hội văn minh, mọi người đều biết được không nên tùy tiện khắc nhổ, đây là thói quen tốt, là dưỡng thành tâm kính của chính mình. Khi thật sự muốn khắc nhổ, chúng ta dùng giấy vệ sinh bọc lại, cũng không nên tùy tiện vứt bừa bãi. Ở nơi này không có thùng rác thì gấp lại để vào trong túi, đợi đến khi có thùng rác rồi mới có thể vứt đi, nhất định phải dưỡng thành thói quen. Sự việc tuy rất nhỏ nhưng từ chỗ này có thể quan sát ra tâm kính ý kính của bạn đối với người, đối với vật, đối với việc. Những điều này phải dạy, không những phải dạy mà còn phải biết mở rộng tâm kính, từ chỗ cực kỳ nhỏ nhất này mở rộng ra đến kính hết thấy người, kính hết thấy việc, kính hết thấy vật.

Ngày nay chúng ta ở Singapore thường xuyên giao lưu với chín tôn giáo lớn, thánh thần mà mỗi một tôn giáo phụng thờ đều không giống nhau, chúng ta cung kính bình đẳng, thanh tịnh tán thán, cúng dường hết thảy. Mục đích của chúng ta là hy vọng những quốc gia khác nhau, những chủng tộc khác nhau, những tôn giáo khác nhau ở trong xã hội này đều có thể chung sống hòa thuận, đều có thể tôn trọng lẫn nhau, hợp tác giúp đỡ nhau, đối đãi bình đẳng. Đây là thiên đường mà tất cả các tôn giáo đang mong cầu. Nhà Phật nói thế giới Cực Lạc, thế giới Hoa Tạng, Hồi giáo nói về thiên quốc, thiên đường, tuy cách nói không giống nhau nhưng tình hình xã hội là như nhau, là tốt lành, không mảy may khiếm khuyết, là mỹ mãn. Vậy làm sao mới đạt được mục tiêu lý tưởng như vậy? Nhất định phải có hành động, tiếp nhận giáo huấn của cổ thánh tiên hiền, chúng ta phải làm được. Đặc biệt là kinh Hoa Nghiêm của nhà Phật, bạn xem trong kinh Hoa Nghiêm có bao nhiêu chủng tộc khác nhau, chủng loại khác nhau, vạn vật trong trời đất, hết thảy chúng thần đều bao gồm ở trong đó, mọi người đều có thể chung sống hòa thuận, đối đãi bình đẳng. Đây là dạy học tốt nhất, là thị phạm tốt nhất, chúng ta phải nên học tập, phải nên thực hiện. Không những chúng ta đối với những tôn giáo khác nhau, mà đối với hết thảy vạn vật đều phải lấy tâm đại từ bi, tâm yêu thương chân thành, lấy thân thể này của chúng ta làm ra công hiến toàn diện, phục vụ cho hết thảy đại chúng, đây là điều mà Phật-đà dạy bảo chúng ta.

Quyển sách này đến đây là một phân đoạn lớn, đều đã giới thiệu những nét chính của thiện ác. Tiếp theo là tổng kết, tổng kết của hai đoạn lớn của thiện ác, ước chừng chiếm bảy phần đến tám phần của sách, đây là phần kết tội. Văn tự cũng có mấy đoạn, không đến nỗi dài lắm, đoạn phía sau đặc biệt lại đem hai điều giết và trộm để khuyên bảo tỉ mỉ cho chúng ta. Điều này rất khó được! Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.